

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 6. szám. 2017. március 15.

Ára 0,80 lej

Emlékező tisztelgés a jövő reményében

Milyen jóleső érzés, amikor nem csupán egy személy, egy kisebb közösség, de egy egész nemzet hálát tud adni Istenének a megtett útért. Az ünnep a hálaadás állomása. Megfáradt jelenünkben azonban jobbra tartunk az ünnepektől. Mert a legtöbbször készületlenül virrad reánk a nap, amikor ünnepelni kellene. Munkát, kínzó határidőket, teljesítésre váró feladatokat félretenni és beengedni a lelkünkbe, az életterünkbe, szűkebb és tágabb közösségünkbe az ünnepet. Mert éppen ez a legnehezebb: az ünneplő ruha mellett a lelkünket is ünneplőbe öltöztetni. Ha úgy tetszik, egyé válni az ünneppel, azonosulni vele testben és lélekben.

Sok sikertelen ünnep van már a hátunk mögött. A múltat és jelent gyakran manipulatív, figyelemelterelő aktuálpolitikai szövegek húzzák egy kaptafára. S csak azt érik el, hogy kiüresítik az ünnep értelmét, eltávolítanak az emlékezés lényegétől – a kiindulási ponttól. Az üzenettől, ami tartást, távlatot, jövőképet adhatna a jelennek. Az önmagát keresőnek.

A múltat és a jelent összekeverni nem érdemes. Előbbire tisztelgően emlékeznünk kell, míg utóbbit elég, ha meg- és túléljük. S majd ítélni a jövő. De mindig csak megfelelő távolságból visszatekintve. Vajon e modern kor béklyóit néma egykedvűséggel viselő emberekként eszünkbe jut-e még a Wass Albert-versben

Kézdivásárhelyen mindig nagyszabású ünnepeken emlékeznek meg a forradalomról

megszólaló kisgyermek kérdése: „Édesanyám! Mi a szabadság?” (*Emlékezés egy régi márciusra*). Az 1947-ben Bajorerdőn megfogalmazott versbéli válasz erre így szól: „fiam, szabadság az, ha majd hazatérhetünk mindannyian”.

S vajon mi milyen válaszokat találunk zsurugó életterünkben, félig-meddig már elhaldált Kárpát-medencénkben? E napon szeretném megtalálni helyem az ünnepi tömegben. Választ kapni a bennem ágaskodó kérdésekre. Múlt, jelen és jövő kínzóan zavaró összefüggéseire. Hátha éppen a múlt hősei igazítanak majd el. Talán az

általuk tanúsított hősiesség, ifjonti lelkesedés bennem is lángra gyújt valamit, ami – úgy tűnik – ma már csak alig-alig pislákol. Talán megtalálom ez ünnepen önmagam és az életem. Talán sok hasonlóan keresgélő emlékező úgy ér haza ezen a napon, hogy megtalálta kérdéseire a választ. Talán majd az emlékező tisztelgés megadja a jövő biztatását és reménységét, akár Ravasz László szavaiba kapaszkodva: „találja meg önmagát a magyar, és megtalálta, megmentette – jövődjét.”

Így legyen.

Fábián Tibor

Elutasítás és gyógyulás a kórházi ágynál

A kórházmisszió vasárnapja alkalmából az *Agnus Rádió* meghívására stúdióbeszélgetésen vett részt Balogh Gyöngyi és Erdélyi Tünde kolozsvári kórházlelkész. A szolgálattal járó kihívásokról, nehézségekről, a lelki „bemosakodásról” Mihály Noémi beszélgetett velük.

„Minden kórházlelkész saját maga dolgozza ki a munkatervét. Sokszor kell improvizálni, és mindig az adott helyzet dönti el, hogy mit tesztek, amikor bekopogok egy ajtón: van-e igény éppen ott és akkor igeolvasásra vagy imádságra? – mondja Erdélyi Tünde. „Nem szabad megsértődnünk, ha elutasítanak, mert néha ez is megtörténik. Munkánk során figyelniük kell a többi betegre is, a más vallásúakra, sokszor velük is meghitt beszélgetések alakulhatnak ki. Reméljük ugyanakkor, hogy Isten Szentlelke velünk van, és támogat munkánkban” – vallja Erdélyi, aki a gyüle-

kezeti munkát ősszel váltotta kórházlelkészi szolgálatra.

„Találó kifejezés, én mégis úgy gondolom, hogy maga a készülés, amikor elindulunk a szolgálatba, mégsem improvizáció” – állítja Balogh Gyöngyi. Szerinte a terepen nagyon kell érteni és érezni is az embert. „Tudásunkon és korlátainkon túl tudnunk kell engedni Isten Lelkét is munkálkodni” – teszi hozzá a kórházlelkész, aki számára fontos a „bemosakodás”, a lelki készülés.

(Folytatása a 4. oldalon)

Veszélybe került a diakóniai munka?

Drasztikus támogatásmegvonás a román kormány részéről

A szociáldemokrata kormány a múlt hónapban jelentősen csökkentette az otthoni idősgondozást végző alapítványok és egyesületek támogatását. Ezzel pedig megnyomorította több ezer, zömében idős ember életét. Az évente mintegy 12 ezer kiszolgáltatót személyt ellátó Diakónia Keresztyén Alapítvány (DKA) semmilyen támogatást nem kapott az otthoni idősgondozásra. (Írásunk az 5. oldalon)

Az állami támogatás megvonása leginkább az időseket érinti

Tanulságos igék

A hitről (IV.)

Ki féli közületek az Urat? Ki hallgat szolgája szavára? Aki sötétségben jár és nincs fényessége, mind bizzon az Úr nevében, és támaszkodjon Istenére.

Ézs 50,10

A hit nem olyan, mint egy séta a rózsás-kertben vagy mint egy kellemes csónakázás a tükörsima vízen. Sokkal inkább olyan, mint a nehéz utazás viharos időben s hajózás a hullámzó tengeren. Ahogy Luther mondta: a hit nyugtalan dolog. Összetett valóság, köze van Istenhez, hozzánk és körülményeinkhez is. A hitnek van próbája, kísértése, fegyelmzése. Hitünket ellenséges világban éljük meg, s így állandó támadás alatt van.

A hit harcát ez az ige drámai módon jeleníti meg. Olyan emberről van szó, akinek sok nehézsége van. Sötétségben jár, és nincs világossága. Hogy mit jelent e sötétség, nem lehet tudni. De az biztos, hogy az ember úgy érzi, nincs vele Isten, nem tudja megtapasztalni jóságát, szeretetét. Erők veszik körül, amelyek félelemmel töltik el.

Ki lehet az Úr szolgája, akiről itt szó van? Ez lehet a próféta, de bárki más is, aki Isten üzenetét továbbítja az emberek felé. Tudjuk, hogy Ézsaiás könyvében az Úr szolgája előremutatás Jézusra. Ha az igét így értelmezzük, akkor azt

jelenti, hogy mindenkinek, aki sötétségben él, az Úrhoz kell kiáltania. Mert a hívő embernek soha nem szabad sötétségben élnie. Hit nélkül nyilván nincs más lehetősége, mint arra nézni, ami körülötte van. És az sokszor félelmetes. Úgy érezzük, kilátástalanságba süllyedünk. A sötétség már-már elnyel. Hiába próbálunk pótcselekvésekbe menekülni, semmi sem segít.

Az ige azt tanácsolja, hogy bízunk az Úr nevében és támaszkodjunk rá. A sötétség és a fény hiánya ellenére bízunk abban, aki ezt el tudja oszlatni. A hívő nem engedi, hogy a kétségbeesés, a tehetetlenség megbénítsa. A sötétségből kiált az Úrhoz, aki erőt tud adni neki.

Mi még többet tudunk, mint ez a sötétségben levő ember. Miért? Azért, mert az Úr kijelentette, hogy ő a világosság, és aki őt követi, az nem járhat sötétségben. Végigjárta a sötétség útját a pokol sötétségéig. Ezért tud segíteni azokon, akik sötétségben járnak.

A hit azért csodálatos, mert mozgásba hoz. A sötétségben levő kimozdul ebből az állapotából, elkezd bízni, és az Úrra támaszkodni. A hitnek épp az a nagy ajándéka, hogy Istenre és az ő igéjére néz. Kitor a lelehetetlenebb helyzetből is, elindul a sötétségből a világosság felé. Ezt mi így fejezzük ki: mégis. Vagyis a hit bármilyen nehéz helyzetben legyen, mégis tud reménykedni, mégis el tud indulni Isten felé. Felülemel érzéseinken, de még a tapasztalatainkon is, amelyek néha veszedelmesek lehetnek, és elsodorhatnak Istentől. Ezért mindig a hit hangjára kell hallgatni. Az érzések ugyanis nem tartópillérei életünk hídjának, legfeljebb szép díszítések azon.

Tudatában kell lennünk annak, hogy a hit mélységei és magasságai, sötét és világos pontjai életünk végéig megmaradnak. Küzdő emberek leszünk, de ez a küzdelem nem reménytelen, mert Krisztus által diadalmaskodunk. A Szentírás fel is szólít minket: harcoljunk minden ellen, ami isten- és igeellenes.

Minden hívő ember ismeri a hit harcát. Minél mélyebb és erősebb valakinek a hite, annál több harca lesz. Nem szabad azonban azt gondolnunk,

A reformáció történetét kutató egyháztörténész-püspök

Ötven éve hunyt el Révész Imre

Révész Imre Pápan született 1889-ben. Tanulmányait Kassán és – a teológiát – Kolozsvárott végezte el. A Kálvin életművével való foglalkozást – id. Révész Imre unokájaként – szinte családi hagyományként örökölte. Nagy hatással volt rá a Montauban eltöltött idő is (1910–1911), ahol megismerkedett a neves francia Kálvin-kutatóval, Émile Doumergue professzorral.

Hazatérte után kinevezték a Kolozsvári Teológiai Akadémia egyháztörténeti tanszékére. 1920-ban Debrecenbe ment, ahol előbb lelkészként, majd teológiai tanárként szolgált, 1938-tól 1949-ig a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke volt. Egyháztörténeti munkásságát elismerve 1935-től levelező, 1946-tól rendes tagja lett a Magyar Tudományos Akadémiának.

Kiterjedt történelmi kutatásai során többször is visszatért Kálvinhoz, illetve Kálvin magyar kapcsolatainak történetéhez. Kálvin hatását az alábbi szavakkal foglalta össze: „a Calvin megalkotta típusban bontakozott ki a protestantizmus először a német-skandináv kultúrkörből, s lett jórészt már az ő messze szétágazó tevékenységének hatása alatt világtényezővé. Hitbeli élményei és teológiai felfogása egy nagyon szerencsés összetélt jelentettek a Luther gondolatvilágának ős mélységei és a Zwingli-féle rendszer átfogó pillantása, kritikái radikalizmusa között.”

Fontos szolgálatot végzett Doumergue két művének (Kálvin jelleme; Művészi érzelem Kálvinnál és a kálvinizmusban) magyarrá fordításával. Igen érdekes megfigyeléseket tett a Magyar Református Egyház kálvini gyökereit illetően. Több kisebb cikkében is megvilágított egy-egy addig homályosabb problémát, például Kálvin és Méliusz viszonyával kapcsolatban.

1967. február 27-én hunyt el Budapesten.

Millisits Máté

Bibliaolvasó kalauz

Április

1.	Szo	1Sám 22,11–23	Mk 12,18–27
2.	V	1Sám 23,1–12	Mk 12,28–34
3.	H	1Sám 23,13–28	Mk 12,35–44
4.	K	1Sám 24	Mk 13,1–20
5.	Sze	1Sám 25,1–13	Mk 13,21–37
6.	Cs	1Sám 25,14–44	Mk 14,1–11
7.	P	1Sám 26,1–12	Mk 14,12–25
8.	Szo	1Sám 26,13–25	Mk 14,26–42
9.	V	1Sám 27	Mk 14,43–52
10.	H	1Sám 28,1–6	Mk 14,53–65
11.	K	1Sám 28,7–25	Mk 14,66–72
12.	Sze	1Sám 29	Mk 15,1–19
13.	Cs	1Sám 30,1–15	Mk 15,20–32
14.	P	1Sám 30,16–31	Mk 15,33–41
15.	Szo	1Sám 31	Mk 15,42–47
16.	V	2Sám 1,1–16	Mk 16,1–8
17.	H	2Sám 1,17–27	Mk 16,9–20
18.	K	2Sám 2,1–11	ApCsel 1,1–14
19.	Sze	2Sám 2,12–32	ApCsel 1,15–26
20.	Cs	2Sám 3,1–21	ApCsel 2,1–13
21.	P	2Sám 3,22–39	ApCsel 2,14–28
22.	Szo	2Sám 4	ApCsel 2,29–36
23.	V	2Sám 5,1–16	ApCsel 2,37–47
24.	H	2Sám 5,17–25	ApCsel 3,1–10
25.	K	2Sám 6	ApCsel 3,11–26
26.	Sze	2Sám 7,1–7	ApCsel 4,1–12
27.	Cs	2Sám 7,8–17	ApCsel 4,13–22
28.	P	2Sám 7,18–29	ApCsel 4,23–37
29.	Szo	2Sám 8	ApCsel 5,1–11
30.	V	2Sám 9	ApCsel 5,12–16

hogy ha kevés a hit harca, akkor baj van velünk. A hit harcát sem vívja mindenki egyformán: az egyik könnyen veszi az akadályokat, a másik kisebb dolgok miatt is gyötrődik.

Harcunk Isten kezében van. Ő segít meg minket abban. Mert azoknak, akik Istent szeretik, a hit harca is javukra van. Ebben Isten nekünk a lelki fegyverzetet kínálja fel segítségül. Élünk ezekkel, használjuk őket. Mert ő minket gyakorolni, edzeni akar a harcban. Különböző el-lustulnánk, és könnyű zsákmányává lennünk a kísértéseknek. Sokszor megengedi, hogy a harc hevesse váljon, de nem engedi, hogy alulmaradjunk, hanem végül győzelmet ad.

Lehet, mi is sötétségbe kerülünk, de ilyenkor várhatjuk az Úr segítségét. S amikor megjön, megtelik a szívünk hálaadással. A hit harcán vég-ső soron áldás van. Mert a sötétség nem marad örök, hanem egyszer virradni kezd. Kitértünk Isten dicsőségét szolgálja, de ezenfelül óriási segítség lehet azoknak, akik hozzánk hasonlóan vívódnak. Kitértünk, győzelmünk példa és erőforrás lehet mások számára, hogy ők is tanuljanak meg az Úrban bízni és ígéreteire támaszkodni. A harc nem tart örökké, egyszer vége szakad, mert a harcoló egyházból valamikor diadalmaskodó egyház lesz. Ezért ne féljünk ezt felvállalni és végigküzdeni. Ezekben a napokban emlékezünk meg azokról, akik a szabadságért harcoltak és életüket adták azért. Mi egy még dicsőbb célért, az örök életért miért ne vállalnánk a harcot?

Lőrincz István

A márciusi ifjak üzenete

„Múltot nyugszik a jelen, s azon a jövőndő. Ha a jelent a múltból fakadó tudással éljük, nem kell félnünk a jövőtől!” Erre tanít Széchenyi István és az 1848-as forradalom ünnepe. Ha erősen él bennünk egy szebb, szabadabb jövő reménye, és képesek vagyunk egymásra támaszkodva nekirugaszkodni a megvalósításnak, méltók leszünk 1848 örökségéhez. Ebben segít minket minden évben újra meg újra a megemlékezés a szabadságharcra és annak hőseire. Ez ad értelmet az ünnepeknek, a koszorúzásoknak, a közös elmélkedésnek.

Amikor feltűzzük a kokárdát, akkor ezt nemcsak büszkeséggel tesszük, hanem erős reménysugárral is a szívünkben. Reméljük, hogy azt a lelkesedést szerezzük vissza, éljük át újra, ami mozgatója minden forradalomnak, így a '48-as szabadságharcnak is. Amikor kokárdát tűzünk gyerekeink ruhájára, reméljük, hogy bennük is tovább él egy kicsi a forradalom lángjából. Nem engedhetjük meg, hogy a gyökereket elvágják, mert mi magyarként akarunk élni az idők végezetéig.

„Az élet célja a küzdés maga.” Ezért március idusa jelképezi számunkra azt a reményt, hogy minden zsarnokság megroppantható. Március idusa mutatja meg számunkra, hogy bármennyire is szilárdnak tűnik egy ország hatalmi berendezkedése, mégis fordulhat a kocka.

Március 15. üzenete napjainkban is igaz és főleg időszerű. Követendő példa a zsarnokság elleni küzdelemben. Az elmúlt évek során többször is a becsületünkbe gázoltak, hazugságokkal félrevezették, megtévesztették magyar népünket. Olyan országban élünk, ahol a hatalmi arrogancia megkeseríti mindennapi életünket.

Ma, amikor ismételtelen nemtelen nacionalista támadások ösztöztébe került nemzetünk, amikor minden szinten megalázzák, sőt el akarják tüntetni nemzeti identitásunk szimbólumait, a legfontosabb a közösség egységének a kialakulása, a viszályok, nézeteltérések csökkentése, egymás tisztelete és az alkotó munka megbecsülése.

Fiatalok Kolozsvár Főterén Mátyás király szobra előtt (archív)

„Szeressétek egymást, magyarok. Szűnjenek meg az ellentétek. Legyenek végre közösek a célkitűzéseink. A jót hozzuk ki egymásból és ne a rosszat. Ne féljete, magyarok” – üzent egykor Wass Albert. Itt az idő, hogy sorsunk irányítását kezünkbe vegyük. Gyermekünk, unokáink javára, az ő érdekében építsünk egy erős Erdélyt, erős Székelyföldet.

A márciusi 12 pont számonkérése, sőt újrafogalmazása ez a nap. 1848 olyan örökséget hagyott ránk, amelyet oltalmazni, ápolni becsületbeli kötelezettségünk. Büszkén, erős hittel, magyarként akarunk élni és dolgozni itt, a Kárpát-medencében, mert ez a mi otthonunk. Ezt tettük századokon át. Ami itt látszik, minden a kezünk nyomát viseli. Dolgoztunk eddig, és dolgozni

akarunk ezután is. De nem hiába. Ma nemcsak emlékezni, hanem cselekedni is kell. A reménykedésből nem élünk meg. Szívós, elkötelezett, céltudatos munkára van szükség. Lélekben, a közös egymásért való gondolkodásban kell egynek lennünk. Dolgozzon mindenki jobban, mint tegnap. Tegye azt, ami tudása szerint a legjobb és a leghasznosabb. Ki-ki ne csak saját magára gondoljon, hanem a közösségre, a szomszédjára is. Segítsünk egymáson, nézzünk újra egymás szemébe. Fogjuk meg egymás kezét. Akarjunk egy közös magyar jövőt építeni!

Itt az idő, hogy magyarokként végre együtt küzdjünk nemzeti ügyeink sikeréért. Mutassuk meg: a magyar nem olyasmi, mint a gyertya, amit el lehet oltani. Ez teszi ma is aktuálissá Petőfi szavait: „Bárkié is a dicsőség, a hazáé a haszon!” Ha erősen él bennünk a szabadabb jövő reménye, és képesek vagyunk egymásra támaszkodva nekirugaszkodni a megvalósításnak, méltók leszünk 1848 örökségéhez. Ebben segít minket minden évben újra meg újra a megemlékezés. Meg kell teremteni a nemzet egységét mind a lelkekben, mind a célokban, mind a cselekvésben! Hitet kell adni mindenkinek, hitet a felemelkedésben! Hiszem, hogy képesek vagyunk rá, hogy helyünk van a világban, hogy a magyarság – esze, becsülete és tehetsége révén – az emberiség közös kincsét gyarapíthatja.

Hogy mi kell ahhoz, hogy ez a hit, ez a vágy valósággá váljon? Nem kell több, csak ami a forradalom 12 pontjában is benne van. „Mit kíván a magyar nemzet? Legyen béke, szabadság és egyetértés. Egyenlőség, szabadság, testvériség!” Ha ezt együtt akarjuk, akkor van jövőnk, akkor „A magyar név megint szép lesz, / Méltó régi nagy híréhez; / Mit rákentek a századok, / Lemossuk a gyalázatot.” Adja Isten, hogy így legyen!

Zsigmond Sándor

A bodonkúti imahét margójára

Visszagondolva a bodonkúti imahétre, füllembe csengenek azok a prédikációfoslányok, tanítások, amelyek elhangzottak a meghívott vendéglelkipásztorok részéről. Ünnepezt a bodonkúti kis közösség. Úgy érezzük, Isten is ránk mosolygott, hisszük azt, hogy Istennek a bodonkúti gyülekezettel is terve vannak. Elhangzott, hogy ha nemcsak magunkért, hanem másokért is élünk, mindannyiunknak jobb lesz.

Vegyük észre azt a sok kis csodát, amelyet Isten naponként küld nekünk a mennyek országából, onnan, ahova az angyalok serege és az üdvözült lelkek társasága várja mindazokat, akik Krisztuséi.

Naponként leltározzunk életünkben és tisztítsuk meg szívünket a feles-

leges dolgoktól, adjunk helyet Jézusnak, hogy formálja lelkünket.

Nem azt akarja Isten, hogy magunkat megtagadjuk, hiszen ő teremtett minket, csak azt, hogy a múltat magunk mögött hagyva megújuljon hitéletünk. Hasonlatos ez egy felújított épü-

A hívek remélik: Istennek a bodonkúti gyülekezettel is terve vannak

lethez, ahol megmaradnak a régi téglák is, de azt, ami megrepedt, ki kell cserélni.

Isten látja, hogy a kis gyülekezetek nagyobb segítségre szorulnak. Előle nem lehet elrejtőzni – felelősséggel vállalni kell tévedéseinket, bűnünket. Ha megbékülünk önmagunkkal, könnyebben megbékülünk felebarátainkkal is, és akkor Isten is megbékül velünk.

Tanuljunk meg imádkozni nemcsak szereteteinkért, foglaljuk imáinkba lelkipásztorunkat és családját is. Hiszem, hogy mindnyájunknak lelki feltöltődés volt ez az imahét, lélekben gazdagabbak lettünk.

Köszönjük a lelkipásztorok fáradtságát, köszönjük, hogy időt szántak ránk. Köszönjük a bátorítást, a sok szép imát, ami elhangzott, és köszönjük lelkipásztorunknak is, hogy szép és tartalmas hetet szervezett gyülekezetünkbe.

Jakab Ágnes, Bodonkút

Elutasítás és gyógyulás a kórházi ágynál

(Folytatás az 1. oldalról)

„Ez már nem improvizáció: csendre van szükség, igei készülésre Isten előtt. Ha ugyanis csak hallgatom az embereket, akkor ez hosszú idő után kiüresíti az embert. Az Isten előtt eltöltött idő viszont megerősít, és új lendületet ad a további szolgálatomhoz” – magyarázza Balogh Gyöngyi.

A tapasztalatok alapján elmondható, hogy igen kevés ember tud a kórházlelkészi szolgálatról. Sokszor a kórházi személyzet is csodálkozik, hogy a lelkészek jelen vannak a kórtermekben, és végzik a munkájukat. Előfordul az is, hogy egyes alkalmazottak kiküldik őket a beteg mellől azzal az indokkal, hogy az ágyban fekvőt nem szabad felzaklatni. Mert többször megtörténik ugyanis, hogy az életét mesélő beteg könnyezni kezd egy-egy fájó emlék kapcsán. Ám a kórházlelkészek szerint éppen ilyenkor sikerül a betegeknek megkönnyebbülniük: ha kiöntik a szívüket-lelküket. Persze az sem ritka, hogy érkezik a szomszéd ágyról a következő megállapítás: nem szabad sírni, mert az nem tesz jót nekünk. Máskor viszont azért örvendenek a betegek a beszélgetésnek, mert olyan dolgokat mondanak el, amelyeket még saját családtagjaiknak sem, azokat ugyanis nem akarják „terhelni” saját gondolataikkal.

Mikor érdemes „belépni” a beszélgetésbe?

Miközben a betegek mesélnek, a kórházlelkésznek ideje és lehetősége van megállapítani, hogy az illetőnek van-e hit az életében, hogyan viszonyul Istenhez, hol van az erőforrása. A szolgálattevőnek ilyenkor meg kell éreznie, hogyan lehet „belépni” a beszélgetésbe, hol lehet erőt adni a rászorulónak. Balogh Gyöngyi szerint így lehet elindulni a személy szerinti gyógyítás útján.

Balogh Gyöngyi és Erdélyi Tünde: kevés ember tud a kórházlelkészi szolgálatról

„Szükség van a szolgálatunkra, mert egy-egy orvosra, ápolóra rengeteg beteg jut, így még akkor sem tudnának szóba állni velük, ha akarnának. Az orvosok csak a testre összpontosítanak, a betegség által okozott krízishelyzet gyógyítására már nem jut idejük. Így a kórházlelkész kevesebb, de több is tud lenni az orvosnál vagy éppen a családtagnál is akár. Ez utóbbiaknak ugyanis a halálfélelmüket már ritkábban mondják el az ágyban fekvők” – meséli Erdélyi Tünde.

Néha annyira meghitt kapcsolat alakul ki a beszélgetés során, hogy a beteg elkéri a kórházlelkész telefonszámát. „Szívesen adom meg a számom, de a kezelés után nyilván nem tudok mindenkivel telefonon kapcsolatot tartani, beszélgetni” – magyarázza Erdélyi Tünde. A cél nem is ez, hanem az, hogy mindenki visszatérjen a saját gyülekezetébe vagy – ha addig nem tette – kezdjen el templomba járni, bekapcsolódni a gyülekezeti életbe.

Megrázó történetek

„Nagyon sok beszélgetés évek múlva is bennem cseng, több meghatározó – pozitív és

negatív – élményben volt részem az elmúlt tíz évben. Egy emlékezetes történetet hadd meséljek el. Valaki annyira hitt gyermeke gyógyulásában, hogy a kórházban megtért. Kezdte tanulni a kátét, telefonon is beszélgettünk, végül a kórházban úrvacsorát vett” – mesélte egyik élményét Balogh Gyöngyi.

„Meg mindig emlékszem arra az édesanyára, aki 11 éves fia mellett sok időt töltött a kórházban, gyermeke végül csonttrákból meghalt. Sokat beszélgettünk egymással a temetés után is. Megrázó volt annak a férfinak az esete, aki súlyos égési sérülésekkel került be az intenzív osztályra, alig maradt életben. Több hónapot fektetett a kórházban, hite ez idő alatt megerősödött. Nagy akaratereje volt, megígérte orvosainak és nekem is, hogy egyik nap lábra áll. Az említett napon két lépést is tett – úgy éreztük, a siker közös. A harmadik történetem egy lányanyáról szól, akinek veszélyeztetett terhessége volt. Több időt kellett kórházban töltenie, ezért meggyűlölte a gyermekét, akit még meg sem szült. Rengeteget imádkoztam érte és a gyermekért. Több éjjelen keresztül gondolkodtam, hogyan fog megoldódni a helyzet, hiszen a lány nem akarta hazavinni a gyermeket. Szülés után azonban mosolyogva fogadott, és elhatározta, együtt mennek haza a kórházból” – osztott meg néhány megrázó történetet a beszélgetés során Erdélyi Tünde.

Épülni a pozitív dolgokból

A hasonló munkát végző szakemberek hitvitásuk gyakorlása közben ki vannak téve annak a veszélynek, hogy kiégnek. Nem lehet úgy segíteni a betegeknek, hogy a kórházlelkészek ne érezzék át azok fájdalmát, nehézségét. A történeteket hazaviszik, néha nem tudnak tőlük elszakadni. Meg kell tanulni, hogy a kórházból kilépve le kell zárni a történeteket, valamilyen módon meg kell szabadulni a beszélgetésen elhangzott élethelyzetektől – még akkor is, ha nehezen sikerül. Végül is semmilyen szakmában nem egészséges, hogy ha a határokat átlépjük. A pozitív dolgokat igyekeznek megjegyezni, épülni belőlük – mondják a kórházlelkészek.

SB

Kórházlelkészek Erdélyben

Kolozsvár

Buzogány Emese, Megyei Sürgősségi Klinika
Elérhetőség: e-mail: buzoganyemese@gmail.com,
tel.: 0740-368663

Balogh Gyöngyi, Onkológia

Elérhetőség: e-mail: gybalogh@gmail.com,
tel.: 0740-295770

Erdélyi Tünde, III-as belgyógyászat

Elérhetőség: e-mail: erdelyitunde68@yahoo.com
tel.: 0740-202151

Marosvásárhely

Korodi Csaba, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: csabakorodi62@gmail.com,
tel.: 0723-331317

Lakatos Gabriella, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: lakatos.gabriella@gmail.com,
tel.: 0746-091941

Brassó

Magyari János, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: magyariioan@yahoo.com,
tel.: 0721-564553

Szászrégen

Szép Ildikó, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: szep.eduard@yahoo.com,
tel.: 0726-529977

Bánffyhunyard

Lukács Margit, Városi Kórház

Elérhetőség: e-mail: lukacsmanyika@yahoo.com,
tel.: 0724-056691

Sepsiszentgyörgy

Orbán Edit, Megyei Kórház

Elérhetőség: e-mail: edit.orban@yahoo.ca,
tel.: 0729-807973

Veszélybe került a diakóniai munka?

(Folytatás az 1. oldalról)

Hegedűs Lajos, a DKA országos igazgatója szerint azért drámai a Lia-Olguța Vasilescu miniszter által aláírt kormányrendelet, mert teljesen felülírja a Cioloș-kormány korábbi rendelkezését, amely méltányos összegeket biztosított a szociális munkát végző szervezetek számára. Az alapítvány vezetősége szerint soha ilyen nagyvonalú támogatást nem kaptak, mint a Cioloș-kormánytól idén januárban. Tavaly az öt DKA-fiók – a nagyváradi, kolozsvári, marosvásárhelyi, régeni és sepsiszentgyörgyi – 877 ezer lej állami támogatáshoz jutott, az idei évre 1,4 millió lejt irányoztak elő. Nagyon jó évnak nézett elébe a házi idősgondozás, ám jött a meglepetés: a január utolsó napján keltezett új rendelet listáján az otthoni idősgondozói programok hiányoztak.

A DKA jelenleg 105 alkalmazottal dolgozik nyolc megye 170 településén. Leginkább vidéken tevékenykednek, ahol a közszolgáltatásokhoz jóval nehezebb hozzáférni, mint városban. A támogatás megvonása miatt az alkalmazottaknak és a tevékenységeknek legalább a fele kétségessé vált. Február közepén a DKA vezetősége és a területi fiókok képviselői Parajdon egyeztettek, amelynek során levelet intéztek a minisztériumhoz. Ebben magyarázatot kérnek az intézkedésre. Ugyanakkor megegyeztek: külföldi támogatásokkal, a kétszázalékos adófelajánlásokkal próbálják pótolni a hiányzó összegeket, illetve felkérlik a gondozottakat, hogy

amennyiben tudnak, járuljanak hozzá a szolgáltatáshoz.

15 éves munka veszne kárba

Hegedűs Lajos a sajtónak nyilatkozva elmondta: mindent megtesznek, hogy a beteggondozók ne hagyják el a munkahelyüket, amely nem túl jól fizetett. A munka ugyanakkor nagyon nehéz, hiszen nyomorult sorsban élő emberekkel kell segíteni. Mivel ehhez a munkához

Erdélyben a református diakónusok nyolc megye 170 településén dolgoznak

akkreditáció és diploma is kell, a humán erőforrás felépítése befektetést igényel. A DKA ezt 15 éve építi. „Ha elveszíténénk a munkatársak 30–50 százalékát, az maga lenne a katasztrófa” – magyarázta a DKA országos igazgatója.

Romániában az otthoni beteggondozást körülbelül 2500–3000 civil szervezet végzi, így jóval olcsóbb az államnak, mintha saját struk-

túrájával látná el ezt a feladatát. A civil szervezetekkel, alapítványokkal az állam a kiadások 25–30 százalékát tudja megspórolni. Kevés olyan megye van, ahol fejlett a polgármesteri hivatalok szociális szolgáltatása, mert ezeket akkreditálni kell, ráadásul sokba kerül. Sok hivatalnak ezért nincs is ilyen szolgáltatása, főleg vidéken. Ha a diakóniai munkát végző egyesületek eltűnnek, a lakosságnak éppen az a rétege kerül kilátástalan helyzetbe, amely amúgy sem kap sok egészségügyi ellátást.

Érthetetlen spórolás

Derzsi Ákos Bihar megyei szenátor is magyarázatot kért a munkaügyi minisztériumtól a szociális szolgáltatásokat nyújtó civil szervezetek támogatásának csökkentése miatt. A szenátor szerint a minisztérium ezzel a rendelettel mintegy 800 ezer lejt spórolt, amely a szaktárca költségvetésében elenyésző. Derzsi Ákos elkapkodott lépésnek tartja a szaktárca rendeletét, ugyanakkor elmondta: a tárca minden olyan szervezettől megvágta a támogatást, amely nem ért el bizonyos pontszámot. Az intézkedés ugyanolyan drámaian érintette a román szervezeteket, mint a magyarokat. A válogatás nem volt célirányos, ennek ellené-

re a magyar alapítványokat, szervezeteket jobban érintette, mert azok jobban felvállalták ezt a tevékenységet, kiterjedt hálózattal működő egyesületeik vannak.

A drámai támogatásmegvonás egyelőre csak a februári hónapra érvényes. A DKA vezetősége egyelőre nem tesz jogi lépéseket, hiszen az előző kormánnyal kötött átmeneti támogatási szerződés a DKA értelmezése szerint még érvényben van. Ha mégis elmarad a végleges szerződés megkötése, Hegedűs Lajos igazgató szerint mérlegelni fogják a jogi lépés lehetőségét is.

Lapunk megkeresésére Kovács István, egyházkerületünk diakóniai tanácsosa kijelentette: a támogatásmegvonás a februári hónapra szólt, ám csupán azért, mert mindig előre egy-egy hónapra közlik. A támogatottak listájáról viszont hiányzik a DKA, ezért feltételezhető, hogy később sem változik a helyzet. „Igyekszünk bizonyos fokú nyomásgyakorlással elérni azt, hogy az eddig támogatott egyesületek és alapítványok kerüljenek vissza a támogatottak listájára. Ha ez nem sikerül, akkor súlyos helyzet áll elő. A svájci HEKS jelezte, hogy támogatni fog minket, a DKA sepsiszentgyörgyi fiókjának működési költségeit lapértesülések szerint a Kovászna Megyei Tanács megdupláztta. Ám a többi négy fiókszervezetre nehéz idők várnak. Az sem megoldás, hogy állandóan külföldi segítségre szorulunk. Egyházunk érdeke az lenne, ha valamilyen módon sikerül önellátókká válnunk a diakóniai munka terén is” – mondta Kovács István.

A kolozsvári Jó Testvér Gondozóotthon szocio-medikális szolgáltatásokat biztosít kellemes környezetben

Somogyi Botond

Marosvásárhelyi kórházi lelkészség húsz éve

A reformáció idején Kálvin és követői a betegek és szegények gondozását a gyülekezetek diakóniai szolgálatára bízta. A kezelések központjának viszont a kórházat jelölték meg, amely intézményként a 16. századtól van jelen Európában. A 18. században jelentek meg az orvostanhallgatók és a betegségek diagnosztizálása, adminisztrálása. Már nem volt cél és idő a beteg lelkével foglalkozni. A háborúk átszervezték mindent. Másokat is be kellett vonni a gyógyításba, annak hierarchijába. Az egyházak közül az irgalmas rend elsőként lépett be a segítségbe.

Szakszerű lelkigondozás

Az ébredési mozgalmak idején az egyházak ismét szerepet vállaltak a diakóniában. A 19. és a 20. században a betegségek kutatására fektették a hangsúlyt. Specializálódott szakápolók jelentek meg, de a beteg lelkigondozása továbbra is háttérbe került. Időközben megszerződött a betegek spirituális igényeire figyelő egyházi rendszer is. Megjelent a szakszerű lelkigondozás. Ennek értelmében a beteget fel kell keresni, mellé kell állni, s a krízis idején is segíteni kell.

A beteggondozásban idővel megjelentek a kórházi lelkészek is mint lelkigondozók. Fontossá válnak a személyes beszélgetések, a hit, az ima, a Szentírás. A testet és a lelket egyszerre kell gyógyítani – ezt az elvet igyekeznek követni. Egyháznak és egészségügynek össze kell fognia a gyógyításban, ugyanakkor a megelőzésben és a rehabilitációban is részt kell vállalniuk.

A kórház nem egyház, de a kettőnek van hatása egymásra. Az előbbi célja a szomatikus gyógyítás, az utóbbié pedig a beteg lelki üdvössége. A kórház a humanizmus felől segít, az egyház a Krisztus szeretetéből fakadó odafordulást gyakorolja.

A testet és a lelket egyszerre kell gyógyítani – a kórházlelkész gyerekekkel beszélget

A beteget Istenhez vezetni

A kórházlelkész más, mint a gyülekezeti lelkész. Speciális kapcsolatokat tud kialakítani. Részből hétköznapi személy, részből pedig pszichoterapeuta is. Célja az evangélium hirdetése és a kapcsolatközpontúság. Nálunk a kórházlelkész a klinikai rendszer alapján a kórházigazgató alárendeltje. Az egyházi rendszerben viszont az egyházmegye teljes jogkörű lelkésze. Mivel ahány kórházi rendszer, annyiféle kórházlelkészi munka van, így szolgálata szakmailag nehezen számonkérhető. Minden klinikai osztály más, így munkáját kórtermekben, folyosókon, tanulóteremben, leginkább betegágy mellett végzi. Vannak adminisztrálható tevékenységei: hétköznapi és vasárnapi istentiszteletek, áhítatok, lelkigondozói beszélgetések, úrvacsoraosztás, keresztelés és néha temetés is, gyermekosztályokon pedig vallásóra. Szolgálatának célja nem az, hogy a beteget egy gyülekezethez kapcsolja, hanem hogy Istenhez közelítse. A kórházlelkész

szolgálata többnyire az emberi élet egy sajátos szeletére, a szenvedésre korlátozódik. Beszélget a beteggel, hozzátartozókkal, személyzettel egyaránt. Rajta kívül senki nem láthatja át az összefüggéseket, a felek közti kommunikációt, a viselkedést és az érzéseket. A két rendszer peremén vállalhatja a híd szerepét is, de őt is kötelezi a titoktartás. Aktívan segíthet, ugyanakkor kritikusan profétálhat is.

A húszéves szolgálat alatt eljuthattunk oda, hogy a kiegészítő munkakörből megkaptuk a saját munkakörhöz méltó helyet, saját részfeladattal. Ma már megfelelő a kapcsolat az igazgatókkal, orvosokkal és a többi munkatárssal is. A betegek igénylik a jelenlétünket, de még mindig vannak helyek, ahol nem szívesen látnak, vagy megijednek a lelkész jelenlététől.

Nemes szolgálat

Hálával tartozunk Istennek, hogy az erdélyi kórházakban szabadon szólhat Isten igéje. Vigasztalást adhatunk a szociális igazságtalanságokat látva, az emberi lét törékenységét szemlélve a fájdalomban és szenvedésben. Isten kegyelmét és megbocsátását hirdethetjük, de az építő észrevételeinket is elmondhatjuk – így végezve csendes misszióinkat. Elérhetőek maradhatunk bárki számára. Értesíthetnek hozzátartozók, lelkészkollegák, orvosok és asszisztensek, nővérek. A 21. században a kórházlelkészség is ki van téve az állandó változásnak, úgy ahogyan a rendszerek is változnak. Bár a munkáltató a kórházi intézmény, a kórházlelkész sohasem lehet alárendeltje annak.

Hálával tartozunk az Úrnak, hogy kegyelméből a kórházakban szolgálhatunk még akkor is, ha ezek idegen intézmények az egyház számára. Különösen örülhetünk annak, hogy az evangélium hirdetése központi része lehet szolgálatunknak sokak megmentésére. Szeretnénk, hogy ez így maradjon az elkövetkező időkben is. Szakmailag viszont szeretnénk fejlődni, ugyanakkor azért is imádkozunk, hogy a fiatal lelkészek közül egyre többen vállalják a nemes szolgálatot.

Hálával tartozunk Istennek, hogy az erdélyi kórházakban szabadon szólhat Isten igéje

Lakatos Gabriella

Március 15.: ünnepel az erdélyi magyarság

A magyar történelem nem ismer olyan eseményt, mint az 1848-as forradalom és szabadságharc: napok alatt elterjedt az egész országban, így Erdélyben is, hatása pedig több mint 160 év után sem szűnt meg.

Erdély közvéleménye 1848 februárjától fordult fokozott érdeklődéssel Európa s különösen Franciaország felé, de csak a Bécsben kitört forradalom s főként a pesti március 15-i események hírének megérkezése után indította el sajátos mozgalmait. Az előzményekhez tartozik, hogy március 19-én, amikor Erdély még mit sem tudott a pesti forradalomról, Kolozsvárt összeült az erdélyi magyar liberális ellenzék majdnem teljes vezérkara, hogy állást foglaljon a pozsonyi országgyűlésen történelemmel kapcsolatban. Levelet fogalmaztak meg gr. Batthyány Lajosnak címezve a magyarhoni ellenzékhez, melyben megírták: legfőbb óhajtásuk az unió és hogy az ország külön gyűlésén azt sürgessék. De alighogy útnak indították a levelet, megérkezett a pesti forradalom híre, s ez új helyzetet teremtett. Kolozsvár nem késlekedett, s bekapcsolódott az országos forradalmi hullámba.

Az unió szorgalmazása

A hírek hatására a politikusok gyűlést hirdettek, amelyet joggal nevezhetünk történelmi jelentőségű eseménynek. Az értekezlet ugyanis nyilatkozatot fogadott el, amelyben felszólította Pest megyét, hogy az „Unió létesítésén munkálkodjék”, a megyék sietessék az erdélyi országgyűlés minél előbbi összehívását, amelynek feladata lesz a közteherviselés, a törvény előtti egyenlőség, az úrbéri viszonyok végleges megszüntetésének törvénybe iktatása, valamint a székelység sérelmeinek orvoslása.

Az események gyorsan követték egymást. Március 21-én a nép már korán reggel ellepte a Főteret, s izgalommal várta a tanácskozás eredményeit. Kolozsvár ifjúsága, a három kollégium nagyobb diákjai, mesterlegények tüntettek s mindenhol jelen voltak. Falragaszok hirdették az uniót, a sajtószabadságot. Hirtelen felbukkantak a nemzeti szimbólumok: zászlók lobogtak, háromszínű kokárdákat tűztek magukra a

tüntetők, s a Szózatot énekelték, Petőfi *Nemzeti dalát* szavalták.

Zászlós felvonulás a 21. században

És hogyan ünnepel ma Kolozsvár magyarsága? Az események középpontjában most is a fiatalok állnak, hiszen ők azok, akik az ünnepet évek óta szervezik. Tizenötödikén délelőtt a Protestáns Teológiai Intézet előtt gyülekeznek, majd korabeli zászlókkal felszerelve indulnak a felvonulásra. A menet a Kossuth Lajos utcán (ma 21 Decembrie 1989) vonul végig, a Főtérre érve bevonulnak a Szent Mihály-templomba, ahol ökumenikus istentiszteletet követően a Házsongárdi temető bejáratához közel levő egykori Biasini Szállóhoz – ebben az épületben lakott Petőfi Sándor 1847-ben – vonulnak. Itt megkoszorúzzák az emléktáblát, amely magyarul az első emelet magasságában van elhelyezve. Egyrészt jó, mert magas létra kellene ahhoz, hogy valaki leöntse festékekkel vagy szétörjje, másrészt rossz, mert nem látszik, nehezen olvasható.

A Biasini Szállón különben nemcsak ez a tábla látható. A földszinten, ahol jelenleg temetkezési vállalatok működnek, angol és román nyelven olvasható az a szöveg, mely szerint ebben a házban szállt meg két román hazafi (Nicolae Bălcesu és Gheorghe Barițiu), akik a szent román eszmék terjesztését tűzték lobogójukra, ám a magyar nemesek bosszúból 40 ezer románt koncoltak fel, valamint 230 falut pusztítottak el.

Ünnepségek Erdély-szerte

Kolozsváron kívül természetesen szinte alig akad település, ahol a helyi érdekvédelmi szervezet, az RMDSZ vagy más magyar egyesület és az egyházak ne emlékeznének meg a '48-as szabadságharcról. Marosvásárhelyen a Bernády téren, a Postaréten, a Székely vértanúk emlékművénél és a Petőfi-szobornál tartanak megemlékezést, este pedig a Kultúrpalotában.

Székely Ferenc

Fohász március 15-én

A havadi Kossuth-szobor előtt

Bontsd ki zászlódat, Uram,
ezen a márciusi reggelen,
s engeddd, hogy tovasiető
patakok vízében csillagfürt-kékre
fesse apáink álmait
a várakozás.

Hadd dobbanjanak
Bem lovai Havadon,
e tavaszon,
s csillanjon fény, remény
a zsinóron.

Uram,
ezen a márciusi reggelen
oly sokan várunk:
arcunkon fény dereng,
ökölbe szorul a kéz,
térdre hull a gondviselés,
és mi benned bízunk...

Engedd, hogy megtaláljunk!

Segesváron a várban, a Petőfi-szobornál szoktak koszorúzni, Fehéregyházán pedig a múzeumkertben emlékeznek Petőfi Sándorra és a forradalomra.

A Nyerges-tető Erdély egyik hagyományos '48-as emlékhelye. A nyerges-tetői ütközetben – Székelyföld legutolsó csatáját vívták itt 1849-ben – egy maroknyi, szülőföldjéhez ragaszkodó székely atyafi áldozta életét, szembeszegült a hatalmas cári sereggel. A csata helyszínén, a hősök temetőjében 1989-ig ágkeresztek álltak a hantok felett, ezeket mára kopjafák hada árnyékolja be. A temetővel átellenben, az országút mellett áll a hajdanán Bukarestben szolgáló kozmásiak és kászoniak által a 19. század végén állított emlékmű. Hagyományosan itt zajlanak minden évben a március 15-i ünnepségek.

Többnapos ünnepségsorozattal szoktak emlékezni a szabadságharcra Kézdivásárhelyen. Városszerte számos kulturális műsort szerveznek, előadásokat tartanak, és természetesen a Petőfi Sándornak, Bem tábornoknak és az ágyúöntő Gábor Áronnak emelt szobrokat is megkoszorúzzák.

De nem marad ki a megemlékezésből a többi székelyföldi település sem, mint Csíkszereda, Sepsiszentgyörgy vagy Székelyudvarhely, és természetesen Gyergyószentmiklós, ahol a 20 éve felállított Kossuth-szobor a kuriózum – legalábbis azoknak, akik nem helyben laknak. A Kossuth Lajos utca belvárosi felőli részén, a Kultúrház melletti kis parkban avatták fel 1997. május 18-án a neves magyar politikus műkőből készült egész alakos szobrát.

Erdélyben különben nem áll sok helyen Kossuth-szobor: a neves szabadságharcos második mellszobrát 2010-ben a Maros megyei Havadon avatták fel. Hunyadi László szobrászművész alkotásánál idén is nagyszabású megemlékezésre kerül sor.

A székelyföldi Nyerges-tető Erdély egyik hagyományos '48-as emlékhelye (archív felvétel)

Hírek – Események

• **Zsuzsanna-napi játékonysági hangversenyt** szervezett a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Református Tanárképző Kara. Lukács

Fotó: Kiss Gábor

Olga ötletgazda szerint a cél a diákok szakmai képzésének és művészi tevékenységének a támogatása volt. „Szeretnénk új zongorát vásárolni, ugyanakkor a zenepedagógia szak kórusa új CD-t kíván megjelentetni, erre használjuk majd fel a begyűlt összeget” – mondta el lapunknak Lukács Olga, a tanárképző kar dékánja. A hangversenyt február 25-én tartották a BBTE Auditorium Maximum termében, közreműködött a kolozsvári Flauto Dolce Együttes, valamint a kar kamarakórusa.

A hangversenyt követően a jelenlevőket játékonysági bálra hívták, amelynek Kató Béla püspök volt a fővédnöke. A báli hangulatról, a színvonalas programokról a zenepedagógia szakos diákok gondoskodtak. A résztvevőket tombolával és értékes nyereményekkel várták.

• **Keresztyén Egyetemista Napokat** tartottak február 24–26. között a Gecse Dániel Református Orvosi és Egészségügyi Szakkollégiumban a Marosvásárhelyi Főiskolások Keresztyén

Egyesületének (MIFIKE) szervezésében. A szervezők a reformáció fényében ez alkalommal a Formák #500 címet adták a rendezvénynek, amelynek keretében a résztvevők közelebb kerülhettek a reformációhoz, átértékelhették annak fogalmát, jelentését vagy épp elmélkedhettek azon, milyen is lenne egyházunk ma reformáció nélkül.

„A reformáció nem Lutherrel kezdődött, hanem minden olyan helyzettel, ahol valaki felismeri, hogy *egyedül Krisztus*” – hangsúlyozta előadásában Dávid István egyetemi lelkipásztor. A jelenlevők kerekasztal-beszélgetés során megismerhettek egy, a Tízparancsolatról szóló – Dávid István és Vitus Bulbuk István lelkipásztor által írt és szerkesztett – könyvet. Ezt követte Szikszai Szabolcs, az *Újragondoló* blog szer-

zőjének az előadása Formák #500 címen többek között arról, hogy a fiatalok milyen FORMÁban tudnak hozzájárulni a reformációhoz, valamint arról, hogy valójában a tartalom adja (vagy kel-lene adnia) a formát.

• **Az Agnus Rádió 14. születésnapját** tartották február 26-án. Az 500 éves protestantizmus, az utcai tüntetések és a kamaszkorúvá lett rádió kapcsán *Protestál a protestáns?* címmel Szenkovics Dezső, a Sapientia Egyetem tanára, Mády András vállalkozó és Adorjáni László lelkipásztor beszélgetett. A FIKE Band koncertjét követően tombolasorsolás és tartalicit várta az érdeklődőket, ez ebből befolyó

Fotó: Kiss Gábor

összeget a szervezők Pataki Levente lelkipásztor kislányának, Pataki Borókanak a műtétjére ajánlották fel.

• **Fellebbezés Mikó-ügyben.** Benyújtotta fellebbezését az Erdélyi Református Egyházkerület a Székely Mikó Kollégium visszaszolgáltatása ügyében a brassói ítélőtáblánál kimondott decemberi elutasító ítéletre. Az ügyet most a legfelsőbb bíróság fogja tárgyalni, ez az utolsó hazai jogorvoslati lehetőség, ezután már csak Strasbourg következhet. Kató Béla püspök szerint még reménykednek, hogy egyszer egy bíróság kimondja: mégis az egyháznak van igazsága. A decemberi elutasító ítélet ötoldalas határozatából maga a bírói indoklás peres ügyekben különösen kurtának számít, alig tesz ki egyetlen oldalt. Az egyház az indoklás tételeit sorra cáfolta meg a nemrég benyújtott perorvoslati kérelemben.

• **Zsinati ülés.** Új tagokkal kiegészülve folytatja munkáját a Romániai Református Egyház Zsinata, a tavalyi királyhágómelléki tisztújító közgyűlést követően az új tagok a február 22-i zsinati ülésen tették le az esküt. Ugyanakkor a fegyelmi, kánonjogi, liturgiai, egyházzenei, nevelésügyi, teológiai-ökumenikus, missziói-diakóniai bizottságok tagjait is

Fotó: Kiss Gábor

Az új zsinati tagok eskütétele

megválasztották. Az ülésen Kató Béla és Csűrű István püspökök a reformáció jubileumi évének kiemelkedő eseményeiről is tájékoztatták a zsinat tagjait: Kató Béla a július 4-i, a Romániai Evangélikus Egyházzal közösen tartandó zsinatot emelte ki, amelyet a teológia dísztermében tartanak, ezt követően pedig július 5-én kerül sor az egyházkerület lelkészszentelő közgyűlésére. Csűrű István királyhágómelléki püspök a Református Egység Fesztiválról beszélt, amelyet idén Nagyváradon tartanak május 20-án.

• **Nyugdíjba vonult Jenei Tamás.** Több évtizedes egyházkerületi munkásságát követően március 1-jétől Jenei Tamás belmissziói előadó nyugdíjba vonult. Az *Igehirdető* című lap szerkesztőjeként 17 évig fáradhatatlanul dolgozott. A folyóirat márciusi számában elkészült az olvasótábortól, a szerkesztői munkát pedig átadta Pataki Levente bogártelki lelkipásztornak. Az *Üzenet* szerkesztősége Isten gazdag áldását kívánja Jenei Tamás életére és az új szerkesztő, Pataki Levente munkájára.

Úrvacsorai kelyhek készítésével és egyházi tárgyak restaurálásával foglalkozom. Elérhetőségek: 0264/433241; 0765/128601.

Imrei Imre ötvösmester

ISSN-1223-8848

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár

Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református

Egyházkerület

Misztótfalusi Kis Miklós

Sajtóközpontjának nyomdájában

Felelős vezető: Dávid Zoltán